

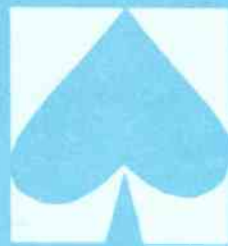
Biblioteca Centru
Hunedoara

Cînd doi se ceartă al treilea... pierde.

urzica

CARTE POȘTALĂ

CĂTRE I.C.I.L. — ÎNTREPRINDEREA PENTRU CONTRACTAREA ȘI INDUSTRIALIZAREA LAPTELUI — CONSTANȚA

Dragi prieteni, încep această misivă rugându-vă să nu fiți supărați pe mine că nu v-am scris de atita vreme, deși eu cred că, de fapt, nu v-ar fi trebuit nici acum. În orice caz, eu tare mult aș vrea să știu ce mai faceți, nu ce mai faceți cu sănătatea, ce mai faceți cu banii, că am auzit ce ați făcut în 1962 cu 1 800 000 de lei și m-am îmbolnăvit. Am aflat că ați construit la centrele de fabricare a cașcavalului din comunele Pecineaga, Peștera, Cocargea, Săcele și Mihail Kogălniceanu-Tulcea niște spații frigorifice care au costat averea de mai sus, dar că din 1962 pînă azi le-ați folosit foarte puțin pentru că (imi cade stiloul din mînă și am impresia că mi-a căzut în cap) la aceste spații frigorifice nu s-a asigurat... apa! S-au băgat 1 800 000 de lei, dar s-a neglijat apa! Așa că s-au cam dus banii pe apa simbetei, care nu-i bună de spațiu frigorific. Cum spuneau Ilf și Petrov: «Ăla care a făcut treaba asta e un cap!» Și după cum am aflat, dragii mei de la ICIL, banii se duc în continuare pe apa respectivă pentru că sînteți nevoiți să împrumutați spații frigorifice de la alte organizații economice, plătiți chirii mari, plus că, din pricina conservării necorespunzătoare, importante cantități de cașcaval se duc pe aceeași apă care se pare că trăiește numai din ce adună de la dumneavoastră: o țineți și cu bani și cu alimente.

Și mai știm, prieteni dragi, că tot în 1962, după o la fel de profundă analiză, s-au construit două centre pentru colectarea și răcirea laptelui la Castelu și Topraisar, centre de care era nevoie cum ai nevoie la o tuse de un jungghi. Asta pentru că centrele de industrializare sînt atît de apropiate încît laptele colectat este dus direct acolo. Ca urmare, instalațiile de la Castelu și Topraisar au fost demontate și transferate la ICIL Craiova, iar restul (construcții, instalații de apă și electrice) au rămas în părăsire, total nefolosite. Care va să zică alți bani, altă distracție, dacă distracție se poate numi viscolul ăsta pe care l-ați produs în banii obștești că uite un milion optsute de mii pe spații frigorifice, alte sute de mii aici. Aruncați fraților că are balta pește, doar nu dați de la voi, dați de la noi toți și la 18 000 000 de persoane cite sîntem, niște sute de mii de lei nici nu se simt pe cap de locuitor, nu-i așa? Ce să vă mai spun? Că mi-a pierit graiul? Că mi se acrește laptele în fiecare zi? Că atunci cînd aud de «lapte bătut» mă întreb de ce numai laptele? Că... of! Dar ce să vă mai spun eu că mai au și alții să vă spună! Eu mi-am făcut numai datoria, conform dictonului: «Ce ți-e scris, în Urzica ți-e pus!»

Nici o stimă și nici nu vă salut!

«URZICA»

E U G E N
F R U N Z Ă

MITACHE

ȘTIE TOT

Există pe lume oameni fenomenali și dintre aceștia e Mitache. De fapt, el știe orice, de oriunde și oricînd. Nici o agenție de presă, nici toate la un loc nu l-ar putea concura. Pentru că Mitache nu e un ins, ci un complex universal de informare și detectare. Invită-l

la o cafeluță și vei avea sentimentul unei desăvirșite plenitudini. Deunăzi, de pildă, am trăit un asemenea deliciu.

— Ce mai e nou, dragă Mitache? l-am ispitit, așa, în treacăt, știind că nu e nevoie de insistențe. (Mitache e un generos fără margini, un risipitor fără egal de cunoștințe și de spirit).

Din acea clipă, adică de la orele 18 și 23 de minute, pînă după miezul nopții am aflat o mie și una de fapte strict, ultra, supra, extra și absolut autentice, de care altminteri n-aș fi avut habar. Închipuiți-vă deci în cite adevăruri am pătruns și cu cită recunoștință l-am ascultat. Să vă dau numai citeva mostre.

ADULTER COSTISITOR

Popescu și-a luat mașină, fiind strins cu ușa de nevastă-sa care l-a prins în delict cu vecina de peste drum, i-a pus mina în gît și i-a strigat: «Derbedeu pedestru și ticălos, haimana fără frînă, crai de doi bani, asta mi-o plătești! Ori îmi iei mașină să crape de ciudă amantă-ta, ori, ori, ori...»

Și i-a cumpărat mașină.

LA CE DUCE BEȚIA

Ionescu s-a îmbătat zilele trecute în așa hal încît a căzut lat în beciul lui Costică din fundătura Abstenenței, numărul A bis, fracturîndu-și o mînă, un picior și două coaste. Acum zace sărmanul într-un spital. Zici că-i mumie de ghips.

PROCES

Ghițescu, inchipuiți-vă, s-a certat cu Proto-popeasca pentru cățelușa lui care, mai acum trei luni, s-a întors de la o plimbare cu nasul maltratat. Omul e convins că numai canalia de vecină-sa e autorul oribilei crime. Procesul continuă la tribunalul «30 Decembrie».

DE LA O ȚIGARĂ

Un incendiu a devastat locuința lui Petrescu. Totul a pornit de la o țigară de foi. Ce inspirație! I-a trebuit să se apuce de fumat la bătrînețe?

NUNTĂ CA-N POVEȘTI

Panaiescu, boxerul de categorie ușoară, s-a căsătorit cu fata unui oarecare Nițescu. Două sute de nuntași, 3 tarafuri, grozăvie. Lumea zice că ar fi luat-o de... grea.

PROMOVAREA UNUI CADRU

Trebuie că are niște pile Ozon ăsta! Altminteri, de unde pînă unde să-l numească tocmai pe el director de cabană?! S-a și mutat de urgență la cota 571.

PE PORTATIV

Sarita Montiel? Întrebă-mă și-ți spun. Are o alunită pe piciorul sting, doi centimetri mai sus de gleznă, pe partea interioară. O frumusețe, pe onoarea mea!

Aș putea să adaug o sumedenie de alte informații cu care Mitache mi-a ridicat brusc nivelul cultural. Toate interesante, captivante și verificate riguros la fața locului. De altfel cine nu știe că Mitache e un pisc al probității? Firește că a doua zi m-am simțit obligat să dau citeva telefoane, fiind vorba de amici sau de cunoscuți de-ai mei.

Pe Popescu l-am felicitat călduros (iartă-mi, doamne, ipocrizia!) pentru achiziția mașinii. «Ce mașină, omule? — a ris. Nici prin gînd nu mi-ar trece. Și apoi nevastă-mea s-ar opune categoric. Zice că e moarte sigură».

(urmăre în pag. 10)

Conducerile unor întreprinderi pun accentul numai pe producție, neglijând aspectul financiar. De aici rezultă încasări și plăți defectuoase, credite restante etc.

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din însemnările unui crap

- Mai bine să taci ca un pește decît să ajungi cu jalba în... proțap.
- Românii susțin că nu există nici o rimă la «icre». Dar «untdelemn» ce este?
- Să n-ai «cîrlig» la nimenea, că te sinucizi din dragoste.
- Nu țin să cunosc uscatul. Mă seacă la inimă.
- Dacă vrei să trăiești liniștit, nu te amesteca în ciorba altuia.
- Omul să-și cîștige hrana singur, nu să vie, la mine, la crăpelniță.
- Apa dulce, mulți aduce (pe mal).
- E un cuvînt care mă scoate din solzi: plăchie.
- Cînd ești gură-cască pășești ca Ludovic al XVI-lea. Îți mîncîcă dușmanii capul.
- Ah! Cîți au mincat borș pe socoteala mea!
- Din toate lunile anului, cea mai antipatică e luna lui...cuptor.
- Pentru un fleac de rimă, nu face să-ți pui pielea în saramură.
- Nu înțeleg de ce, cînd era român get-beget, născut într-o baltă cu mine, l-a trecut pe listă crap spaniol.
- Nu îți băga nasul unde îți fierbe oala.
- Abia cînd ajungi o clipă pe uscat, ai intrat la apă pentru toată viața.
- Ce curioși sînt oamenii! Le place să miroși a ceapă!
- Cînd ești papă-lapte, ajungi papă-lapți.
- Cînd faci ceva, nu da rasol.
- Viața e undiță!

I. DOGAR-MARINESCU

— Și credeți că modul ăsta de a munci face parale?! —

Scufița Roșie

Trăia-ntr-un sat, departe, spre munte, o fetiță
Isteață și cuminte cu-o roșie scufiță,
Ce-ades pleca să ducă bunicii ei merinde.
Dar iată că odată juținul lup o prinde
În razele privirii, gîndindu-se: «Ce gură!
Ce ochi! Ce păr! Ce gene! Întreaga ei săptură
Vedea-o-aș transformată, chiar miine, în friptură!»
Pe loc își face planul... se duce la bunică,
Îndată o mîncîcă, se-așează-n patul ei,
Își pune ochelarii, își leagă cu-o panglică
Boneta de dantelă, prinzîndu-și și cercei
Apoi, cu nerăbdare așteaptă pe fetică.
Aceasta intră-n casă, sglobiu, ca-n alte dăți.
— Hai vino lîngă mine!

— Nu pot, îmi este frică!

De cînd, bunică dragă, crescutu-ți-au mustăți?
Sau nu ești tu aceea cu sufletul ca stupul?
— Ba eu sînt, nepoțico!

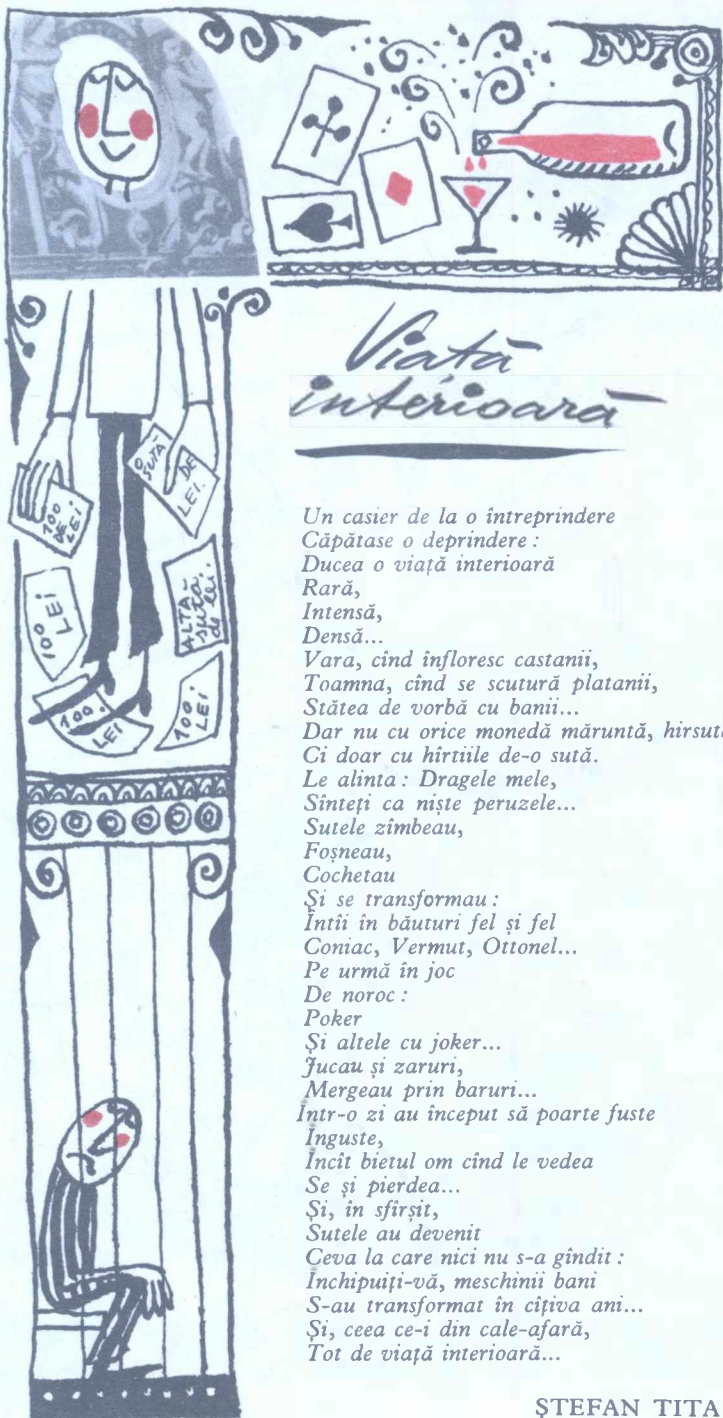
— Să nu mă minți! Ești lupul!

Și-n van încerci acuma mereu să m-amăgești.
Cunosc eu șiretlicul din cartea de povești!

Trîntind în urmă-i ușa, fetița a fugit.
Și lupul se gîndește, flămînd și plictisit:
— Eu de-astăzi înainte pierdutu-mi-am friptura
Fiindcă în sat pătrunde prea mult literatura.

Al. BILCIURESCU

Viata interioara

Un casier de la o întreprindere
Căpătase o deprindere :
Ducea o viață interioară
Rară,
Intensă,
Densă...
Vara, cînd înfloresc castanii,
Toamna, cînd se scutură platani,
Stătea de vorbă cu banii...
Dar nu cu orice monedă mărunță, hirsută,
Ci doar cu hirtile de-o sută.
Le alinta : Dragele mele,
Sînteți ca niște peruzele...
Sutele zîmbeau,
Foșneau,
Cochetau
Și se transformau :
Întii în băuturi fel și fel
Coniac, Vermut, Ottonel...
Pe urmă în joc
De noroc :
Poker
Și altele cu joker...
Jucau și zaruri,
Mergeau prin baruri...
Într-o zi au început să poarte fuste
Înguste,
Încît bietul om cînd le vedea
Se și pierdea...
Și, în sfîrșit,
Sutele au devenit
Ceva la care nici nu s-a gîndit :
Închipuiți-vă, meschinii bani
S-au transformat în cîțiva ani...
Și, ceea ce-i din cale-afară,
Tot de viață interioară...

ȘTEFAN TITA

VICTOR EFTIMIU

Indemna unui indiat

- Mai curînd mi-aș pierde capul decît obrazul.
- Îl crezi lichea și nu e decît javră. Licheaua are, totuși, o superioritate asupra javrei: inteligență, finețe, amabilitate.
- Egoismul conservă.
- Omul acesta nu-și spune nimic, nici lui însuși: i-e frică să nu-i înregistreze gîndurile un magnetofon.
- Să fiu eu oare urmașul evoluat al maimuței, sau, mai curînd, maimuța e un om degenerat?
- Banii noștri sînt ca anii femeilor: lumea îi crede mai mulți decît avem, iar noi înșine mărturisim mai puțini.
- Absența este, nu odată, mai elocventă decît prezența.
- Natura e ostilă omului. Ea devine buna lui maică numai după ce omul a supus-o, a redus-o la sclavie.
- Dincolo de inteligență e șiretenia. Iar dincolo de șiretenie e prostia.
- De cîte ori întilnesc «un om de spirit», mă întreb cită înăcreală de ratat ascund giumele sale.
- Doamna X crede că e «bine crescută» fiindcă se uită la alții cum mîncîncă și găsește că nu țin bine furculița.
- Doamna mea, să nu prea regretăm «lumea bună» dinaintea războiului, căci pe vremea aceea lumea proastă eram noi.
- Nu ne pare rău atîta că murim cît de faptul că rămîn alții să trăiască.
- A auzit că am scris un caiet întreg de sonete și a venit să-i citească cîteva. De la primul vers a început să caște. Am întrerupt lectura și l-am întrebat cu ce pot să-l servesc. Mi-a spus păsul și i-am făgăduit o intervenție. Morala: Sonetul e o formă perimată.
- Înțeleg să scriu prost eu, care produc mult și de toate, cu sau fără plăcere. Dar dumneata, care într-o viață de om n-ai dat decît două sute de pagini, cum îți permiți să fii atît de mediocru?
- Agitat nu înseamnă dinamic.
- Scriitorule, să nu-ți inchipui că dacă nu dai nimic la iveală, am să cred că stai acasă și cizelezi.
- Numim demagogie elocvența altora.
- Nu prea te înduioșa de omul care se vaită mereu.
- Omule de spirit, ia seama: te pîndește gafa!...
- Prostul nu îmbătrînește.
- Nu e vina porcului că n-a mîncat mărgăritarele, ci a nebunului care i le-a aruncat. A hrăni porcii cu perle e tot atît de absurd ca a oferi femeilor coliere făcute din coji de pepene.
- În dragoste, bărbații cer prea puțin, iar femeile prea mult. Bărbații au prea mult frica responsabilităților, femeile vor prea multe garanții. Cei dintii sînt prea lacomi de

EA: Ucide-mă! (Dar nu mă chinui mult că trebuie să alerg și la televiziune...)

ile ret

prezent, femeile se cufundă prea mult în viitor. Pentru ele dragostea are prea multă importanță, pentru bărbați prea puțină.

- Între treizeci și cincizeci de ani, femeia luptă cu spaima îmbătrînirii. La cincizeci de ani a ieșit învingătoare din această luptă și se instalează, definitiv, în tinerețe.
- Femeile cer discreție în dragoste, ca să aibă ele ce povesti.
- În tot ce scrii, potrivește și o pagină confuză — aceasta va da greutate operei tale, fiind partea profundă.
- «Bine și aruncă-l în mare», spune o vorbă din bătrâni. Probabil... ca nu cumva binele ce l-ai făcut să te arunce în mare el pe dumneata.
- Felicitându-te pentru o lucrare nouă, unii au aerul să-ți spună: — Până acum te credeam un imbecil.
- Dintre noi doi, mai mare mincinos sînt eu, cînd îți dau iluzia că-ți cred minciunile.
- Două feiuri de oameni se înțeleg cu toată lumea: proștii și excrocii.
- Bîta s-o duci dumneata, să nu te ducă ea.

● Bătrînețea femeilor e un epitaf: «Aicea zace...»

● Cînd nu ești sigur dacă cineva e un om de geniu sau un nebun, fii sigur că e un farsor.

● Am un mare avantaj asupra ipocriților: știu să fac pe imbecilul.

● A mai ieșit o vorbă: «Teatru de idei». Ca și cum celălalt ar fi de gumarabică sau de pesmeți.

● A fi om de spirit nu înseamnă atît a gîndi lucruri de spirit, cît a avea curajul să le spui, și, mai ales, tactul să nu le spui.

● Amicul casei: un erou care duce toate greutățile menajului și din care legenda a făcut un favorizat al soartei.

MĂTĂSURI

V. VASILIU

— Îți cheltuiești economiile?
— Aș! Pensia alimentară a copilului!!!

— Ce caută directorul
I.T.B.-ului în 38?!
— Își face autocritica...

L. LIVADARU

M A I P U N E - M I O Î N T R E B A R E

de HAL BOYLE (S. U. A.)

Domnul cel gras stătea întins pe plajă într-o binecuvântată liniște, gata să adoarmă în melodiosul murmur al mării.

Deodată simți pe obraz o ploaie de nisip. Domnul cel gras privi fața serioasă a unui băiețel de 5 ani, cu părul creț și sprâncene groase. Copilul avea sub braț o carte cu poze de animale.

— Hai să ne jucăm! propuse el.

— Du-te de aici, puștiule! spuse supărat domnul cel gras. Crezi că de aia plătesc eu 14 dolari pe zi pe acest refugiu unde vreau să mă bronz, ca să-mi faci tu umbră?

— Dar n-am cu cine să mă joc! insistă băiatul cu încăpăținare.

Domnul cel gras văzu că are de-a face cu un copil de modă nouă, obișnuit să obțină ceea ce vrea.

— Dacă mă joc cu tine, pleci? întrebă el.

— Plec, dar mai întâi hai să ne jucăm de-a «ghicește animalul». Eu mă gândesc la un animal care începe cu litera D. Ghici la care mă gândesc.

— La dromader, dropie sau dulău! spuse domnul cel gras.

— Nu.

— Bine. Abandonez.

— M-am gândit la dimetrodon! chicoti băiatul.

— La ce? întrebă anevoie domnul cel gras, observând că băiețelul avea fruntea lui Einstein.

— La dimetrodon! spuse băiatul. Știi, una din acele reptile permieni care au trăit acum câteva milioane de ani.

Deschise cartea și îi arătă poza unei șopirle uriașe cu o aripă imensă pe spate.

— Bravo! spuse domnul cel gras. În regulă, ai câștigat, picuile. Și acum șterge-o!

— Stai, că asta n-a fost decît jumătate din joc. Acum trebuie să ghicesc eu un animal la care să te gîndești tu. Ce-ar fi — și-l privi șiret pe domnul cel gras — să te gîndești la un animal care începe cu «P»?

Domnul cel gras se gândi o clipă, apoi îl privi cu aceeași șiretenie.

— M-am gândit! spuse el.

— Este un plastisom sau un pteraspis?

— Nu, nu ești nici măcar pe aproape.

— Este un pareisaurus, un plateosaurus, un protostega sau un pterodactylus?

— Nu, ești încă departe.

— Este un paleoscincus, un pteranodon, o pantolambda, un patriofelis, un paramys, un peterodon?

— Nu.

Băiatul, care trăgea cu ochiul la cartea lui cu poze, o deschise acum fătîș și începu să

caute pagină cu pagină.

— Atunci trebuie să fie protoceras sau pseudaelurus?

— Nu!

— Nu se poate! Asta e tot ce se găsește în carte.

— N-am spus că se găsește în carte.

— Ah, bine, dacă depune ouă, poate fi un platypus. Sau dacă e un marsupial, poate fi un «possum».

— Nu!

— Este un mamifer sau o reptilă?

— Mamifer.

— Oh! Atunci este un piciciago — asta este un adevărat armadillo. O puma sau o panteră.

— Nu!

— Nu-mi mai vine nimic în minte! spuse băiețelul cu tristețe.

— Nu te-ai gândit la panda.

— Oh! Adevărat. Este o panda?

— Nu.

— Atunci abandonez. Ce poate fi?

— E un porc! strigă domnul cel gras cu voioșie.

— Un porc! spuse băiețelul cuprins de supărare. Un porc! Nimeni nu s-ar fi gândit la un porc. Nu e cinstit. Nu mai joc cu tine niciodată.

Și plecă furios de-a lungul plajei.

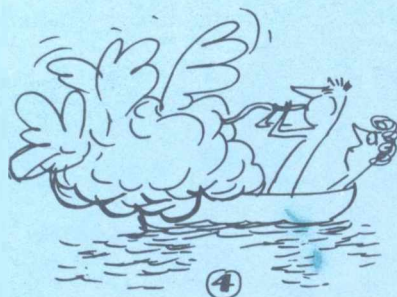
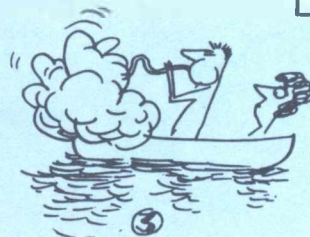
Hm, copiii de azi! zîmbi domnul cel gras culcîndu-se din nou.

Era atît de încîntat de sine încît nu putu adormi timp de cîteva minute.

Traducere de

S. Ch.

Mari caricaturiști ai lumii

LORIOT

Loriot

ÎNDOIELILE LUI D. KELMER

D. Kelmer semnează în revista băcăoană Ateneu din martie două schițe: «Intenții» și Biroul de scris și de copiat acte». Mai mult decât mediocritatea ne supără eforturile infructuoase de a se evada din ea. Așa s-a ajuns, probabil, la expresia aberantă, chibzuită cu luciditate în vederea unor efecte premeditate, care urmăresc să populeze vidul cu sensuri și profunzimi inexistente.

Jarry, Urmuz și Kafka nu pot servi drept modele celor care n-au de făcut nici o comunicare.

Cităm câteva rinduri absolut la intimplare din schița (!?) «Intenții».

«...Nu-i vorba de caracter, deși ar putea fi vorba de caracter. În orice caz, ziua bună se cunoaște de dimineată. Sau nu se poate cunoaște de dimineată. Probabil de aceea dl. Take injură. El vrea să fie edificat. De

fapt, el nu ține neapărat să fie edificat. În acest caz nu injură. Totuși, unghiul prin care vede el viața e matematic. Deși nu s-ar putea crede că-i matematic. De fapt, el rămăsese corigent an de an. Sau poate că nu rămăsese corigent... etc.»

Schița continuă în același fel încă 20 de rinduri, de fapt ar putea continua încă 20 de volume fără un efort deosebit.

Autorul este cuprins de îndoieli sau numai pare că este cuprins de îndoieli. Dacă ar utiliza premisa carteziană «Gîndesc, deci exist», desigur că ar pune capăt îndoielilor. Dar, probabil că nu poate utiliza premisa carteziană.

POEM DE PÎINE

În numărul 7 din 26 martie al periodicului ieșean «Cronica», academicianul Iorgu Iordan închină, plin de «dragoste și respect»*, trei jumătăți de coloană amintirii lui G. Ibrăileanu. Totodată, redacția comemorează, prin Const. Ciopraga și Aug. Z.N. Pop, cei 80 de ani de la nașterea lui G. Topirceanu.

Prezența în «Cronica» a umbrelor celor doi exponenți ai revistei «Viața Românească», modele de intransigență împletită cu un desăvârșit bun gust, n-a reușit să împiedice pătrunderea în corpul revistei a «Poemului de piine», semnat Elena Cătălina Prangati.

Nedumeririle încep de la titlu. Ce înseamnă «Poem de piine»? Bănuiesc că prepoziția «de» nu indică substanța, cum ar fi, de pildă, «cocoloș de piine» sau «papară de piine» etc... ci, mai degrabă, vreun anume trop inezisabil. Dar poate că ne va lămuri poemul însuși. Cităm:

Poem de piine... (iarăși)

Scrisnete la marginea gândului meu
depărtat

*Acesta este titlul articolului «Dragoste și respect».

.....
Ulița satului în care bunicăi i-au pus
țărîna în gură

Gîndesc la fata care-aș fi fost
Fără ploile ce mi-au spălat răsufllarea...

Cine și mai ales de ce i-au pus bunicăi
țărîna în gură? Autoarea are grijă să ne explice
după două versuri:

Ulița satului în care bunicăi i-au pus
țărîna în gură

Pentru plugul negricios și tăcut.

Acum este perfect clar! Va să zică pentru
că bunica avea un plug negricios și tăcut,
cineva i-a pus țărîna în gură.

Poeta Elena Cătălina își termină poemul
astfel:

«La ora 24 făr-un minut, jur

Că n-am să mai scriu

Nici un cuvînt, pînă mîine».

Poate că totuși n-ar strica o pauză ceva
mai lungă.

ANTOLOGIA EPIGRAMEI

Sîntem informați din surse oarecum autorizate că Editura Tineretului se frămîntă de aproximativ cinci ani să pună pe picioare o antologie a epigramei. Doi colecționari, entuziaști posesori ai unor fișiere impresionante de epigrame (50 000 bucăți) aranjate atît după autor, cît și după tematici, și-au oferit Editurii rodul acestei uluitoare monomanii. Dar cum fișierul nu implică nici gust, nici orientare, Editura, împreună cu ofertanții, s-au înecat într-un material uriaș din care nu se pot promova mai mult de 600 de epigrame, demne să figureze într-o antologie. Altminteri s-ar repeta cazul cu Antologia fabulei din care lipsesc nume de circulație în gen, spre folosul unor începători lipsiți de semnificație.

Ne surprinde că Editura Tineretului nu ține să iasă din acest impas apelînd la competența unor scriitori cu aderențe bine cunoscute cu epigrama în special și cu satira și umorul în general. Sugerăm cîteva nume din multele care ne vin în gînd: Tudor Mușatescu, Tudor Măinescu, N. Crevedia (autorul singurei Antologii de epigrame care a apărut în literatura noastră), Romulus Vulpescu etc.

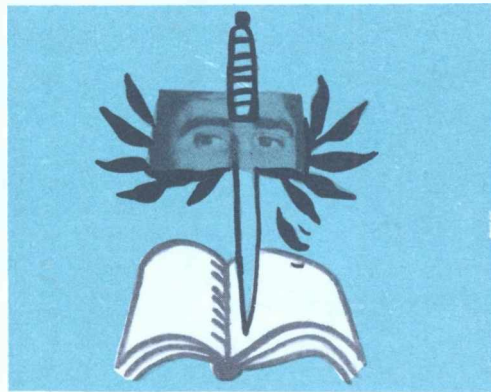
Dar cum editurile se feresc, din motive misterioase, să tipărească producții satirico-umoristice, ne gîndim că poate Editura Tineretului intenționează să scoată o antologie a epigramelor lipsite de umor, ceea ce ne-ar surprinde mai puțin.

ROCAMBOLE

Eroul lui Ponson de Terail a reapărut în vitrina librăriilor noastre, după ce făcuse, la sfîrșitul veacului trecut, deliciul unor cititori

de categoria Coanei Zița, care «ambetată absolut», citise de trei ori fasciculele apărute din «Dramele Parisului». Crimă, groază, mister, pe de o parte, în timp ce de partea cealaltă victimele gingașe se prindeau cu seninătate în lanțurile unor intrigi complicate spre a fi asasinat sau depozitate de bunurile lor materiale ca niște miei inocenți de blană. Lupta dintre rău și bine, soldată cu triumful celui din urmă are în Rocambole o configurație dintre cele mai ciudate. Astfel pentru ca victimele să-și recîștige drepturile morale și materiale răpitate de «combinațiile geniale» ale răufăcătorilor, se apelează tot la niște mijloace reprobabile: plastografii, șantaj, mituiri și chiar omucideri, din partea grupului pozitiv, sugerîndu-se astfel că justiția și forțele morale nu au niciodată posibilități satisfăcătoare și mai ales principiale de combatere a viciului antisocial. Alte ori, binele triumfă cu totul întimplător, acreditîndu-se ideea că o intrigă, riguros construită și executată, nu poate fi

niciodată infrîntă. De aici pînă la incitarea la crimă nu mai rămîne nici un pas.

Iată că în plin proces de consolidare a conștiinței socialiste cineva (nu știm cine) importă inteligența criminală. Poate nu sînteți informați, dar Ponson de Terail are 73 de volume privind fărădelegile lui Rocambole, iar volumul din vitrinele librăriilor este primul. Sperăm că al doilea nu (va urma).

DESPRE PARODIE

În revista Teatru nr. 3, Toma Pavel, vorbind despre spectacolul «Au fost odată... două orfeline» de Eugen Mirea, își încheie articolul întrebînd dacă parodia are voie să ia în rîs orice.

Parodia este o formă beletristică a criticii în care parodistul surprinde și denunță manierismul parodiabilului. Se poate parodia un autor, un curent artistic sau un gen literar care bate pasul pe loc, înecat în propriile-i cișee. Parodia este un semnal de alarmă dat celor care sînt pe punctul de a se anula prin identitate.

Ce altceva ar mai putea lua în rîs parodia?

Dar Toma Pavel pare a fi un sentimental în critică, d-sa se simte mișcat de lacrimile melodramei, chiar atunci cînd situațiile sînt artificiale și conflictele lacrimogene. Heine spunea că ceapa este o mare autoare de melodrame pentru că totdeauna provoacă lacrimi. Medicul care nu extirpă, din milă, tot ce este infectat, ucide din sentimentalism. Paradoxal, dar teribil de adevărat.

Toma Pavel ne mai spune că «în conflictul dintre melodramă și parodie nu poate lua partea parodiei».

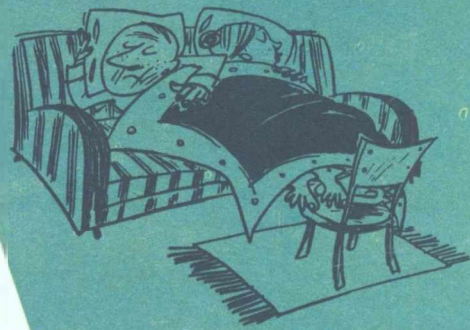
Și totuși presupun că Toma Pavel ar prefera chirurgul doftoroaiei dacă, doamne fereste, ar fi în situația să aleagă între ei.

AGENȚIA DE PUBLICITATE „URZICA” PREZINTĂ

ANUNȚURI, RECLAME ȘI... CRITICĂ

Text: V. D. POPA
Desene: A. POCH

La canapeaua «Comoda» produsă de IPROFIL Măgura Codlei se defectează repede sistemul de extindere.

Odihnă... comodă

IRIL T. Măgurele nu a reparat unele piese de mobilă, la care după cumpărare au apărut vicii ascunse.

Vicii... ascunse

Inițial, am vrut să intitulez acest material «Anunțuri, reclame și muzică... de cameră-studio». Dar am renunțat la ideea deoarece mobila poate fi pentru dormitor, pentru sufragerie, pentru bucătărie sau pentru revista noastră. Pe cea din ultima categorie o inserăm în prezenta rubrică, publicitatea urmînd să-i coste pe cei vizați. Nu de alta, dar să nu spună că li s-a făcut o critică gratuită.

MOBILĂ UȘOR TRANSPORTABILĂ

Vreți ca la mutarea într-un nou apartament să economisiți banii pentru transportul mobilei? Cumpărați-vă din vreme o garnitură «Lămiuța» produsă de IPROFIL Măgura Codlei. Mobila se transportă la nevoie într-o sacoșă de piață întrucît se desface la cea mai ușoară atingere. Același lucru se întîmplă și cînd o cumperi de la magazin. Vorba ceea: o plătești o dată și o ridici în rate!

TAPISERIE...CURCUBEU

Părinți! Doriți ca, de mici, copiii să știe ce e spectrul solar și culorile care îl compun? Duceți-vă la primul magazin de mobilă și cumpărați un studio «Irina» realizat de către C.I.L. Turnu Severin. Este o mobilă foarte bună din punct de vedere instructiv. Culorile tapiseriei diferă de la ladă la canapeaua propriu-zisă, încît copiii au sub ochii lor un adevărat curcubeu. Asta pentru că acest combinat face combinații de culori. Dar, spre deosebire de combinațiile la «Pronosport» unde se cîștigă, la cel de culori, C.I.L. Turnu Severin pierde clienții.

REPARAȚII CU... CAZARE

Reparații la mobila proprie aflată în termen de garanție execută întreprinderea raională de industrie locală din Turnu Măgurele cu materialul ei și cu cazarea pe socoteala clientului. Calitatea lucrării depinde

de cea a patului, pe baza proverbului «Cum îl vei așterne, așa vei avea mobila». Dacă nu credeți, adresați-vă cetățeanului G.M. din București, șoseaua Mihai Bravu nr. 65, blocul C. 19, care a primit de la I.R.I.L. Turnu Măgurele o adresă scrisă pentru a asigura cazarea în apartament a lucrătorilor ce-i vor remedia mobila. Se pare însă că întreprinderea se va reprofila în curînd. Va produce numai mobilier pentru hoteluri și restaurante. Nu de alta, dar lucrătorii ei să aibă asigurate în Capitală nu numai dormitul, ci și masa.

PREZENTARE DE MOBILĂ ȘI... FILOTIMIE

Artiști plastici amatori... ca să vindeți repede operele voastre, apelați la spațiul magazinului de prezentare și desfacere al I.P.D. «Mobila» din Calea Victoriei și la bună-

voința personalului acestuia. Așa a procedat un sculptor în lemn, care își expune lucrările în incinta unității, iar stabilirea prețului se face seara, cînd amatorii îl pot găsi acolo. Astfel, cu aprobarea directorului Maximilian Gherea, magazinul este de prezentare a mobilei de stat și de desfacere a lucrărilor particulare. Sperăm că, după ce va citi reclama de față conducerea D.G.A.D.-ului din Ministerul Economiei Forestiere o să rămînă tablou pentru ca în unitatea ei să nu existe numai sculpturi.

PRIMĂVARA ȘI... PRIMĂVERILE EI

Lecții de amînări, tergiversări și tot ce se cere de la un birocrat predau forurile Ministerului economiei forestiere care răspund de omologarea tipurilor noi de mobilă. Critica asigurată după numai cîteva lecții

C.I.L. Brăila montează la bibliotecile «Milcov» cristale care au imprimat pe ele struguri (desene ce pot fi folosite la dulapuri de bucătărie)

— Mi-am cumpărat o bibliotecă Milcov și acum umblu să achiziționez cărți pe specific.

Deoarece Ministerul Economiei Forestiere întîrzie să comunice prețurile la CAMERA DE TINEREȘII EFORIE produsul continuă să zăbojească în magazie, neputînd fi livrat.

— Uite, iar a venit tînărul acela care vrea să cumpere camera Eforie!

deoarece specialiștii au experiență. Nu degeaba le-au trebuit circa 10 ani pentru a omologa sufraganele «Primăvara» expusă în 1963 la Paștile Lionului de mostre din Capitală. Din păcate, pînă să apară, «Primăvara» a avut nevoie de trei primăveri. Este un procedeu de omologare ce nu poate omologa.

«CONSTANȚA»... PE LITORAL

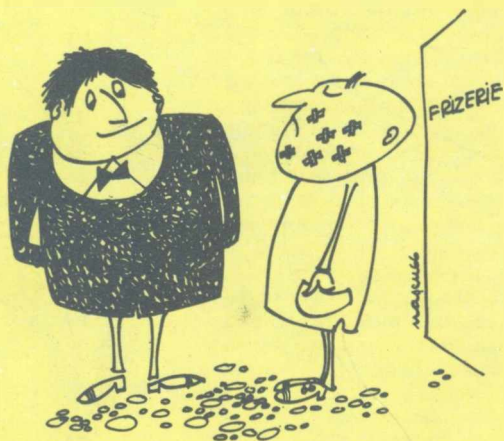
Întreprinderea orașenească de industrie locală «Steagul Roșu» din Giurgiu dorește să închirieze pentru sezonul călduros locuri libere pe plajile Litoralului, unde camerele de studio «Constanța» pot face băi de soare. Numai așa, mobila își pierde umiditatea și se va usca lemnul. Că destul s-au uscat gariturile de dorul cumpărătorilor. Așa că urăm întreprinderii în cauză La mare și la mai mare... grijă față de materia primă!

DESPRE EXCURSII

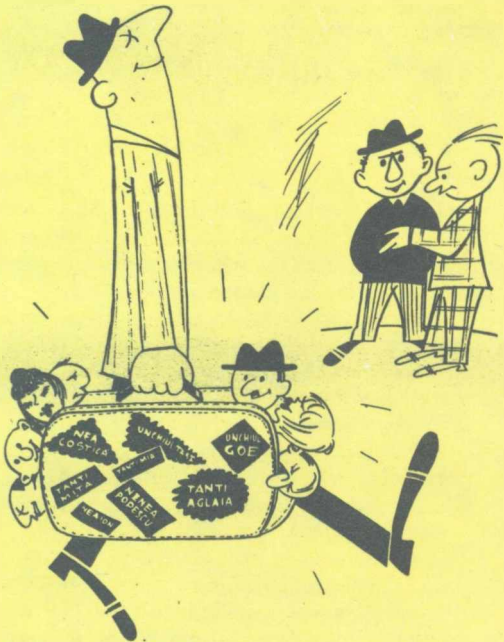
O problemă «agricolă» de actualitate

NAȘCU V.

— Crezi într-adevăr că-n etapa aceasta o să fie mulți de «X»?!!

A. DRAGOMIRESCU

— A fost avansat!
— Cred și eu. Are un bagaj de.. cunoștințe!

Una dintre cele mai vechi distracții cunoscute de omenire sînt cu siguranță excursiile. Prima și cea mai cunoscută excursie este aceea făcută de Adam și Eva pe ruta Paradis-Pămînt, cu oprire de două minute în Stația Șarpelui.

Excursiile, așadar existau cu mult înainte de apariția pe pămînt a O.N.T.-ului. Ele sînt de mai multe feluri: excursii de documentare, excursii de plăcere și excursii cu nevasta.

Ieșirile pe teren pot fi socotite de asemenea excursii dacă respectă un itinerar care să prevadă vizitarea următoarelor obiective turistice: de la ora 8 la 9: minister pentru predare situații; 9—10,30: coadă bilete cinema; 10,30—10,45: telefon serviciu nu găsit nimeni minister, nevoit aștepte; 10,45—14,45: «Calul Bălan», hai noroc, prozită, să mai vină un rînd, că serviciul e lung și viața scurtă; 14,45—15: rapid întoarcere semnat condica, plecare, extenuare director sever.

CÎTEVA SFATURI

Dacă faci o excursie la munte împreună cu soția și copiii, nu lua multe bagaje. E adevărat că de acasă o să plece fiecare cu rucsacul său în spinare, dar la cabană toate rucsacurile se vor găsi pe o singură spinare. Știi dumneavoastră a cui. Și e păcat, fiindcă dumneata, tovarășe n-o să ai norocul să întâlnești un Victor Hugo care să te facă nemuritor într-un roman «Cocoșatul de la Trei Brazi».

Dacă într-o excursie colectivă te prinde o ploaie torențială cu tunete

și fulgere, adăpostește-te sub cel mai înalt copac pînă cînd pomul va cădea lovit. În felul acesta ai șansa ca șeful să spună: ăștia nu-i mai dau nici o muncă de răspundere. E cam trăsnit.

Dacă un prieten automobilist care suferă de beția vitezei te invită la o plimbare pe Valea Prahovei, răspunde-i: refuz invitația fiindcă nevastă-mea nu mi-ar ierta-o niciodată. Culoarea neagră o îmbătrînește. Și poate să creadă că i-am făcut-o anume.

Dacă îți solicită cineva termosul ca să aducă apă rece de la izvor, nu i-l da. Apa trece, termosul rămîne. Dar nu se știe la cine...

Într-o excursie duminicală, organizată de instituție, să nu te arăți mai deștept decît șeful dumitale. Fiindcă luni la birou tot el o să fie mai deștept.

Poți merge fără nici o grijă în excursie la cabana Pustnicu. Numele nu e concludent...

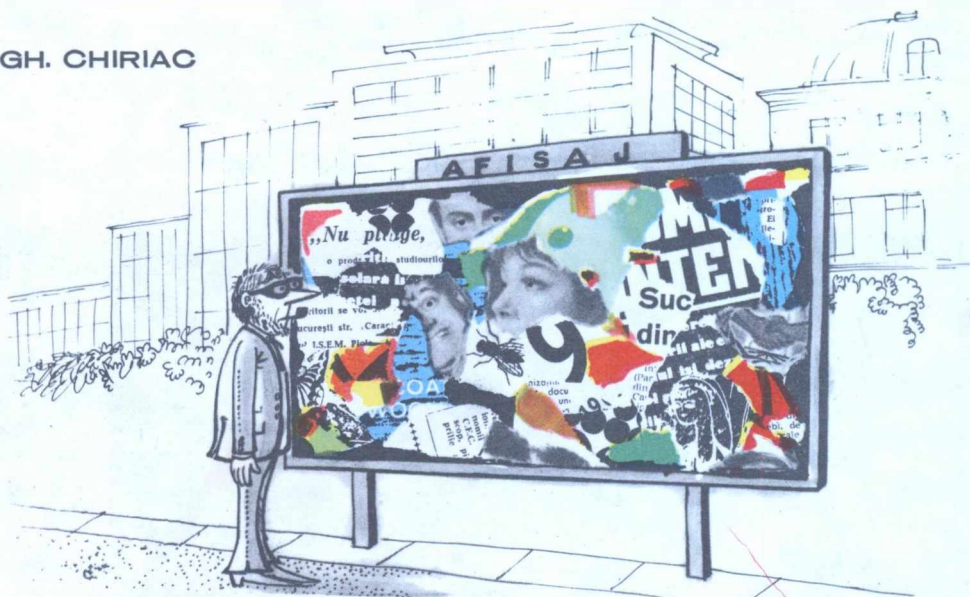
Se recomandă ca înainte de a urca în munți să bei un litru de vin. Că dacă nu-ți place o cărare, să poți merge pe alta...

Dacă te afli în munți și îți iese în față un urs, nu te bucura. Nu se mai poartă urson.

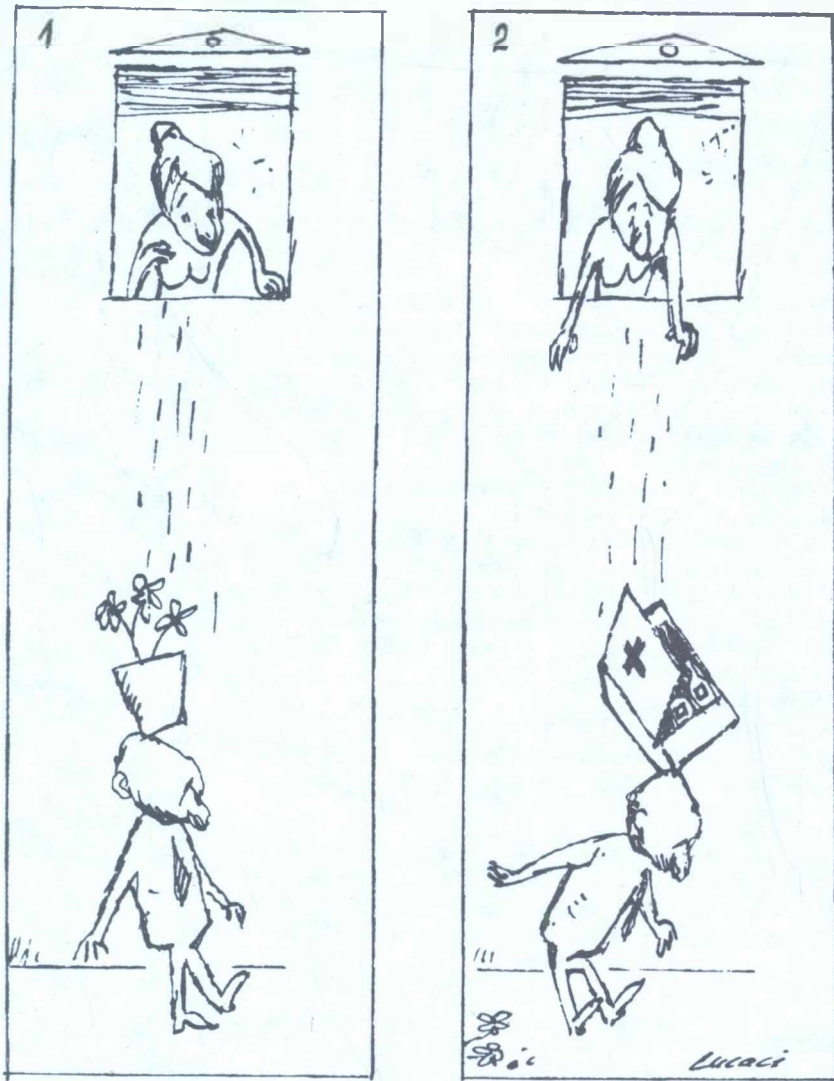
Dacă pleci în excursie la pădurea Băneasa sau la pădurea Andronache, nu-ți scoate din deget verigheta. Că pădure fără uscături nu există... și poate să-i telefoneze nevastei.

GH. CHIRIAC

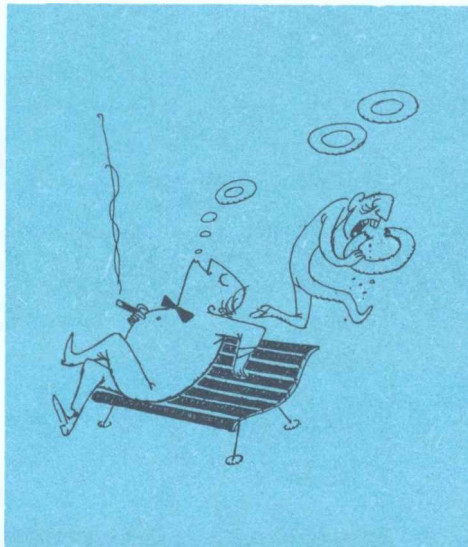
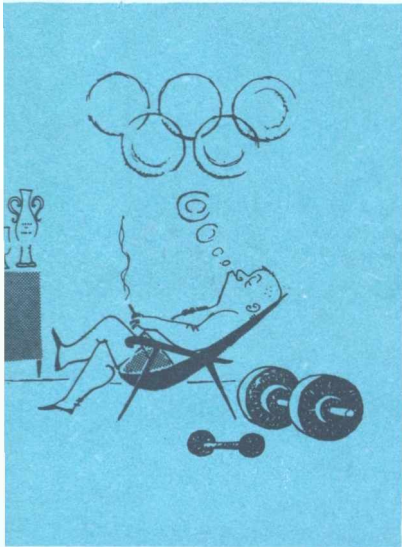

— Ce colaj artistic!...

Să fim politicoși

Desene de EUGEN TARU

CRONICA SPORTIVĂ

FOTBALUL (istorie)

Vom expune în fața dumneavoastră un original tratat de istorie a fotbalului. Tratatul este absolut inedit. Pentru alcătuirea lui am întreprins studii și cercetări serioase ani de-a rândul, precum și deplasări în unele regiuni de pe glob unde se află importante vestigii ale fotbalului: Călărași, Fălcieni și Cucuieții din Deal. Cheltuielile de deplasare le-a suportat autorul, iar textul îl suportați dumneavoastră.

Astăzi, vă prezint primul capitol al tratatului: «Originea fotbalului și principalele etape de dezvoltare a faultului».

În urma săpăturilor efectuate sub gazonul stadionului «Progresul», s-au constatat vagi urme de fotbal, datînd încă de pe vremea lui Adam. Se presupune, deci, că primul fotbalist din lume a fost Adam. Unul din urmașii săi trăiește și astăzi și joacă sub același nume la Știința-Cluj, fiind ca și strămoșul său getter al campionatului trecut.

Săpăturile continuă și pe la alte cluburi, pentru a se stabili definitiv adevărul istoric. Necesitatea unui regulament s-a simțit în momentul în care s-a produs primul fault. Mai precis, atunci cînd lui Adam i s-a rupt o coastă. Oamenii de știință și... tehnică se întreabă și astăzi cine anume i-a rupt-o? Deoarece Macri a apărut mult mai tîrziu în fotbal. Terenul nu avea decît o singură poartă: poarta raiului. Trecerea la jocul cu două porți s-a făcut treptat, ea nefiînd definitivă nici în zilele noastre: mulți jucători continuă să marcheze goluri în propria poartă.

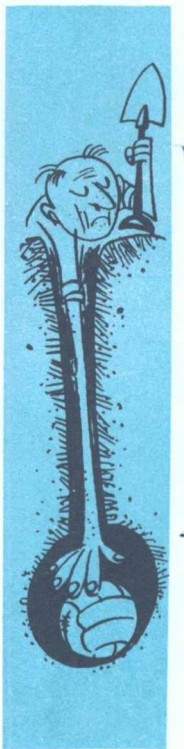
Mîngea era și pe atunci tot rotundă. Se pune întrebarea: cum a ajuns ea acolo, sus?... Documentele străvechi aflate în arhiva «Sportului popular», «Contemporanului», «Luca-fărului» și a altor publicații sportive, ne fac să credem că acest fapt se datorește jucătorului Dimitriu II. Dar problema rămîne încă în studiu, urmînd a fi consultați ca specialiști Sorin Avram, Sassu, Georgescu și alții.

Un lucru este însă sigur, și anume, că balonul era legat la început cu un șarpe. De atunci se spune că șarpele e... șiret! Fiecare echipă avea cel puțin un inger antrenor. Acesta se gindea circa 2—3 000 de ani lumină și după ce se lumina bine, alcătuia formația reprezentativă.

În acest moment a intervenit haosul! Apoi, din nebuloasă s-a desprins planeta noastră și o dată cu primele ființe monocelulare a apărut pe pămînt și microbul fotbalului.

Ne oprim aici, urmînd ca data viitoare să vă prezentăm capitolul: «Evoluția fotbalistului de la Neanderthal I la Nunweiler III».

ION MUSTAȚĂ

**Mi-
TACHE
ȘTI
TOT**

Ionescu — biată mumie de ghips — era grăbit. M-a rugat să-l scuz, dar trebuie să fugă la Floreasca unde își face de obicei porția de înot. Ține la siluetă.

Ghițescu mi-o lăudă pe vecină-sa Proto-popescu, «femeie inteligentă și plină de tact», iar Petrescu mi-a repetat convingerile sale de inverșunat antifumător, asigurîndu-mă totodată de sănătatea deplină a locuinței sale.

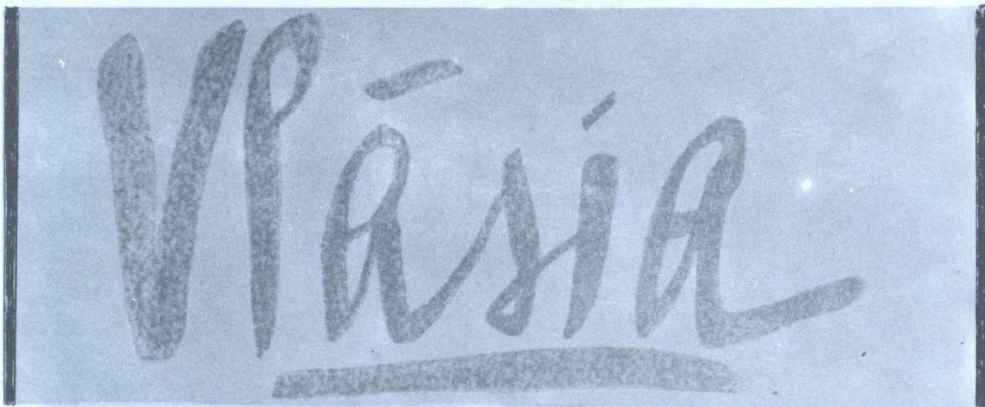
În ce-l privește pe boxer, acesta nu s-a putut căsători cu odrasla numitului Nițescu pentru simplul motiv că nu e fată, ci băiat.

Pe Ozon nu l-am găsit. Dar am aflat la ONT Carpați că toate cabanele sînt pline vîrf cu ozon și că bancul e răsuflat

Cu alunița e o poveste încurcată. Am lăsat problema în suspensie din lipsă de acces.

Iată așadar de ce spun și repet: există pe lume oameni fenomenali și dintre aceștia e Mitache. Fără el nu știu ce s-ar face mapamondul. S-ar prăpădi cu siguranță de incultură, de plictiseală și, mai ales, de adevăr.

(urmare din
pag. 2)

Vlășia, înainte de a fi o revistă, a fost o pădure veche ce se întindea de la Dunăre pînă la Ploiești. Între secolele 17 și 19 era vestită prin bandele de tîlhari care o cutreierau și atacau pe călători la drumul mare.

Revista cu același nume, a apărut sub direcția unui viguros pamfletar și redutabil polemist — N. Baboeanu — între 10 octombrie 1926 și 21 iunie 1929. Prin paginile celor 36 de numere, cite au apărut, prin nelipsitul editorial al directorului ei și prin articolele colaboratorilor, au fost demascate afacerile necurate ale politicianilor aflați la cîrma țării, diferitele panamale cu exproprierile primăriei, naționalismul de tarabă, șovinismul și alte «cancere ale codrului Vlășiei» — adică ale României din acei ani.

În opera sa de ecarisaj politic și social, N. Baboeanu își asigurase colaboratori valoroși, dintre care amintim pe Camil Petrescu, Ion Vineanu, Scarlat Callimachi, Gala Galaction, Arhibald, T. Teodorescu-Braniște, Cezar Petrescu, H. St. Streitman, pe mai tinerii Radu Boureanu, I. Peltz și pe alții.

În repetate rînduri, cînd conținutul ei demascator și fona prea zdravăn pe cei ce se înfruptau fără milă din averea țării, revista era confiscată; alteori, articolele neplăcute erau cenzurate.

Sașa Pană

TURNEELE TEATRALE

Dintr-unul din fotografiile atît de incomode ale noii săli de teatru comunal din Timișoara (vorbesc, bineînțeles, de cea rezultată din transformarea sălii de dans a Hotelului Ferdinand și nu despre teatrul cel nou — ni se spune: «numai marmoră și confort») dintr-un asemenea fotoliu, așadar, am urmărit cîteva reprezentații ale unei trupe în turneu. Trupa, așa ne asigură afișul, era chiar a Teatrului Național. Ei bine, ne-a fost cu neputință să recunoaștem, în afară de conducătorul turneului, vreun nume sau vreun chip dintre acelea care în aceeași piesă înfruntaseră de pe vasta scenă a Teatrului Național critica și publicul bucureștean.

E adevărat că, un afiș uriaș — pe care marele nostru artist figura cu un cap de două ori cît cel natural, de parcă era un monstru hidrocefal — un afiș cu tot soiul de litere albastre și roșii, căuta să ne despăgubească de lipsa celorlalți.

Se juca o comedie, dar ce să mai spunem de tristețea sălii care urmărea cu compătimire chinurile disperate ale unor tineri, adunați de la periferia tuturor meseriilor, trudindu-se să ne înfățișeze peripețiile amuzante ale unor conți și contese și nu izbuteau să provoace decît surisuri? Vastul salon al conților era o cameră cu ziduri pe care orice deschidere a

ușii le flutura. Și piesa era totuși «ultimul mare succes al Naționalului» speculat de «marele comedian» în atît de jalnice condiții.

Într-o dramă istorică: un alt actor al Teatrului Național, «mare tragedian», conducea un alt «mare succes al Naționalului». Patru, cinci băietani în haine și armură de tinichea, în care ar fi putut încăpea de trei ori, amenințau bătăbănind sulii de lemn, niște cumplii rivali, sau dușmani, sau păgîni.

Publicul era vesel la această dramă, cum ar fi trebuit să fie la comedia din ajun.

În puținele zile pe care le-am petrecut în metropola Banatului, am văzut și trupa unuia din teatrele de provincie.

Hilariant spectacol! O cucoană de o sută și ceva de kilograme încă în rol de fetiță, un actor mălăieț și lins era donjuan etc. Și știam precis că asemenea turneuri au fost gras subvenționate de Ministerul Artelor. Au fost subvenționate să vină să joace, cînd ar fi trebuit să li se acorde celor ce băteau cu petiții scările ministeriale, sume serioase numai să rămînă acasă, să nu mai compromită nici arta românească, nici Teatrul Național, care nu e vinovat decît că plătește lefuri destul de mari atîtor actori care nu pot da nimic

peste rolurile secundare, sau care de mult ar fi trebuit scoși la pensie.

CAMIL PETRESCU

(«Vlășia», anul III, nr. 1/27—28 februarie 1928)

ÎNSEMNĂRI PE MANȘETA

Șeful de cabinet

E obligatoriu bine hrănit, — zgardă de aur la mina stîngă și sticlă în ochiul drept.

Corect, urăște linia curbă și pictura nouă.

E foarte instruit: are acasă un depozit de 45 de cuvinte din care, econom, utilizează în conversații numai, jumătate. Ce rămîne trece spre fructificare. Nu pune niciodată punctul pe i, — pentru că e bine crescut și deci, tolerant cu gramatica, ortografia și horticultura. Pășește discret: să nu trezească imaginile de pe preș.

Ingrat: își ține capul la spate.

Ministrul

Cînd se desprimăvărează, adoră lirismul și dulceața de prune. Poartă din principiu ochelari cu ramă. E obsedat de un aparat fotografic invizibil: suride permanent. Depozitează în virful limbii un mecanism american, vorbitor: «Miine — te rog!» Altminteri, băiat bun: vestă gri și pantaloni cadrilați. N-are decît o singură pasiune: chelia.

Citește rapoartele oficiale la pian și se îndetelnicește cu creșterea burții. Pornit pe abstracțiuni: se familiarizează cu băncile și cu societățile petrolifere. Foarte integru, — exceptînd unghiile, pe care și le taie. Inteligent: nu aprobă; nu dezaproabă.

Dacă n-ar fi ministru, ar conduce administrabil o subprefectură sau un internat de copii vicioși.

(«Vlășia», anul III, nr. 1. 29—30 aprilie 1928)

Copil...

Copil pur și sărac cu duhul. Își chinuia

(urmare în pag. 15)

POMPILIU DUMITRESCU

TICĂ, RICĂ ȘI PIRAȚII

UN ROMAN ÎN ILUSTRAȚII. de A. ANDRONIC

REZUMATUL SERIILOR PRECEDENTE:

În plimbarea lor prin Delta Dunării, copiii Tică și Rică ajung la mare unde dau peste niște pirați...

(VA URMA)

Microfoiletoane jumatate

În legătură cu durabilitatea curelelor pentru ceas produse de întreprinderea «Dimbovița» din Capitală.

*Cu calitatea nu e-n pas
Deoarece, ca un făcut,
Își iei curea pentru un ceas,
Dar ea te ține un minut.*

Ștefan D. Mocanu, vicepreședintele C.A.P. din Valea Teilor, raionul Tulcea, a schimbat porcul său cu altul de la îngrășătorie.

*Cauza desigur e
Foarte limpede oricui:
«Vicele» în C.A.P.
S-a crezut de CAP-ul lui.*

La Atelierul D.G.T.A. din Piatra Neamț reparațiile auto durează prea mult și sînt necorespunzătoare.

*Lucrătorii cu pricina
Își dau mare interes
Ca să țină mult mașina
Pe butuci, bine-nțeleș.*

tinu, regiunea București, are ieșiri necuviințioase față de pacienți și familiile lor.

*Despre moașa din comună
Spun de la o vreme toți
Că o vorbă caldă, bună
Nici cu forșorul nu-i scoți.*

În librăriile din toată țara se găsesc foarte rar rezerve de pastă fabricate la «Flamura Roșie»-Sibiu.

*Cazul rămînînd acut,
Pixul se va adapta
Ca să poată fi umplut
Și cu pastă de anșoa.*

Oficiul I.R.I.C. Hirșova are pagube de 58 000 lei provenite din avansuri plătite pentru contracte fictive de vite.

*Știi de ce sînt, pasămite,
Pagube de multe mii?
Uneori, chiar și la vite,
Se mai fac gănării.*

Desene de FRED GHEHĂDESCU

Unii locatari își inaugurează noua locuință organizînd petreceri repetate, spre disperarea vecinilor.

— Vecine, te rugăm să fii arbitru: spune dumneata, de cîte ori am inaugurat eu apartamentul luna asta? de 7 sau de 8 ori?!

Moașa Ecaterina Matei din Gos-

VICTOR TEODOR

PARCĂ DESPRE PERIE E VORBA?

M-am căsătorit în decembrie 1963. A fost o nuntă ca în basme. S-a băut o săptămână. După o săptămână m-am dezmeticit, dar era prea târziu. Am primit cadouri de la neamuri și prieteni șapte costume de stofă auzitească, țesută în Grecia cu fir australian și cumpărată la «Consignația». Le-am rinduit frumos în șifonier, le-am șoptit «pa» și am încuiat ușile dulapului. După câteva luni, într-o seară, înainte să plecăm la teatru, mă întreabă Magdalena: «Costică, de ce nu-ți pui un costum nou? Tot cu cel de serviciu?» «Merg și așa!» «Dacă merge așa, nu merg eu. Că nu m-ai luat de la Solduri, să apar în lojă alături de un manechin demodat.» «Magdaleno, ingerașule, nu pot pune un costum din cele noi fiindcă nu am perie.» «Ce nu ai?» «Perie!» «Tu mă înspăimînți, Costică! Vorbești vrute și nevrute.» «Vorbesc numai vrute: dacă în casă nu există perie pentru curățat haine, cum să-l pun pe cel mai elegant? Cind mă întorc de la teatru cu ce-l scutur?»

Magdalena mă privește năucă, apoi catadicsește: «Și n-ai de gând să innoiești nici unul din cele șapte costume?» «Până nu ne procurăm o perie!» «Bine omule, du-te miine și cumpără utilajul asta blestemat!» «Nu avem bani!» «Dar chenzina ta? Dar chenzina mea? Dar banii economisiți la C.E.C.?» «În planul nostru de cheltuieli nu e prevăzută peria. Deocamdată e prevăzută un tranzistor, un televizor, un copil și un frigider!...» «Și perie?» «Perie altă dată!... Și îmbracă-te mai iute că întârzim la teatru!»

Îmi răspunde Magdalena enervată: «Nu mă îmbrac! Mă dezbrac!» «Mă rog, dacă sperii că așa o să ai mai mult succes, n-am nimic împotriva!» «Costică să știi că dau divorț! Eu cu un maniac nu mai stau împreună!» «Bine ingerașule, trec ală-

turi, în bucatărie. Să-ți fac un Ness?» «Nu, din două cutii de Ness cumperi o perie!» «Peria nu e prevăzută în buget decât peste trei ani, replic eu netulburat. Acum sintem în 1963, în 1966 vom avea o perie de toată frumusețea. Am și ochit-o într-o vitrină!...»

Magdalena s-a resemnat la gindul că fiecare om are idei fixe. A mea era o idee cu păr de bursuc.

Într-una din zile, în 1966 ne pică în vizită un unchi de la Tg. Mureș, salariat la «Întreprinderea de Utilaje pentru industria ușoară», întreprindere unde în 1963 lucram și eu... Din vorbă în vorbă, ajung subiect de discuție. Eu și ideile mele fixe. Și, bineînțeles, peria!... Magdalena izbucnește într-un plîns nervos și suspină printre hohote: «Nene Mihalache, nepotul dumitale e nebun! Are șapte costume noi în șifonier. Valorează cel puțin 15 000 de lei. Și nu le-a pus maniacul nici măcar o singură dată. Cică nu are perie să le curețe... Ce zici?» «Zic că nu e nebun! În 1963 el a lucrat, săracu', la întreprinderea noastră, și ca salariat destoinic a asimilat câte ceva din of-ul fabricii...» «Nu înțeleg, nene Mihalache...» «Parcă eu înțeleg?... Dar asta-i realitatea...» «Întreprinderea noastră a primit o instalație ultramodernă, destinată controlului produselor fabricate. Asta s-a întâmplat în decembrie 1963.» «Exact cind ne-am căsătorit noi!» suspină Magdalena... «Da. Pe atunci, maniacul, încă nu era maniac. Avea alte idei fixe: că aparatul adus trebuie să și funcționeze.» «Asta nu-i chiar o manie de lepădat...» «Nu. Însă instalația trebuia montată într-o cameră specială și deci fonduri pentru construcția camerei.» «Și bărbatul meu, săracu', știa treaba asta?» «Știa, săracu', dar el n-avea fonduri. N-avea decât salariul lui.» «Dar ministerul de

resort știa, nene Mihalache?» «Știa. Și avea și fonduri!...» «Și de ce nu le-a planificat încă din 1963?» «Era prea târziu, fetițo!» «Dar în 1964?» «Habar n-am, cred că nici Sfântul n-ar fi putut descoperi enigma. Și în acest răstimp aparatura scumpă, zăcea uitată, fiindcă n-avea... perie!...» «Adică o cameră... Exact povestea costumelor și a periei!...» «Așa-i... Era nevoie de 60 000 de lei pentru construcția camerei...» «Nene Mihalache, de ce nu s-a alocat suma necesară măcar în 1965?» «De ce mă întrebi pe mine? Întreabă ministrul!...» «În trei ani n-a catadicsit să planifice 60 000 lei pentru o cameră? Să nu zacă instalația, bolnavă de poliomieliță? La nevoie puneă și Costică la bătaie cele șapte costume englezești. 15 000 lei. Mai venea și conducerea fabricii cu câteva costume, mai dădeai și dumneata, nene Mihalache, covoarele de zestre, mai adăuga și ministrul ceva, și uite așa se făcea un soi de nuntă cu dar, și făceau aparaturii zestre, o cameră...» «Abia acum în 1966, după trei ani!... După 1 095 de zile.»

Magdalena alergă la fereastră și mă strigă plină de elan: «Costică!... Veste mare!... Poți să-ți îmbraci costumele!... Ministerul a planificat banii de perie... O să funcționeze aparatura! O să aibă camera!... După trei ani!... După 1 095 de zile.»

M-am repezit fericit la șifonier, am scos de acolo costumele, dar vai!... Erau mincate de molii!... Am simțit o ameteală să cad jos. Atit am mai putut adăuga:

— Ah, moliile, cum mănincă cele mai frumoase lucruri ale noastre... Magdaleno, adu Analcidul... așa... stropește... nu, nu aici... mai departe, mai departe... hei, se simte? Da?... Atunci e bine...

M. STĂNESCU

— Nu mai ai, dragă, loc de microbiști!

POMPILIU DUMITRESCU

— Nae!!! P-ormă... dai și tu una mică?

ÎN CASĂ NOUĂ

Există locatari care invită la baie rude și prieteni, consumul de apă și combustibil fiind însă suportat de către toți chiriașii din imobil.

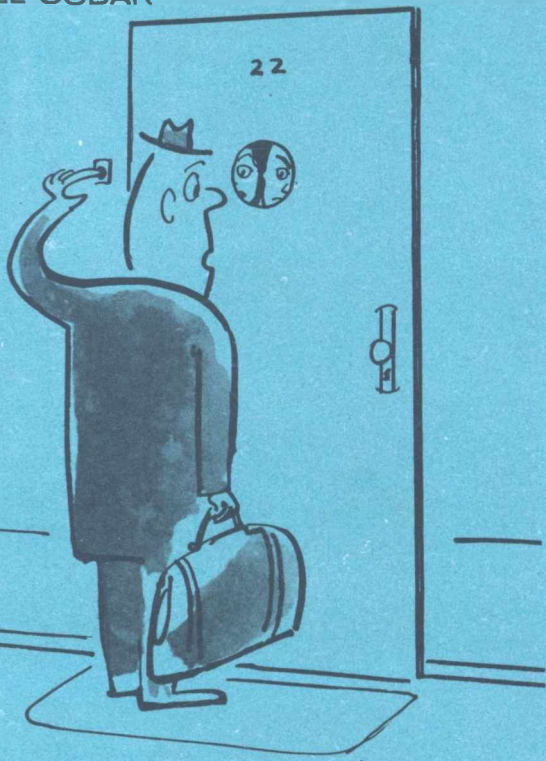

— Este exact: nu plătesc cota de apă pentru că la mine nu fac baie persoane străine ca la alții...
— Se aranjează, tovarășe. uite, ți-i dau pe dumnealor!

Unii locatari își depozitează pe palier mobila scoasă din uz, cauzând neplăceri celorlalți chiriași.

— la mai slăbește-mă cu mobila pe palier!
— De ce, singur nu poți slăbi?!

A venit pe neașteptate!...

I. DAVIDESCU

Trecut-au anii

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scritei”

44.601

POSTA REDACTIEI

MARIN VIOREL — TG. MUREȘ

Aveți talent cu carul, dar din cauza vitezei rămâneți de... căruță. Vă dăm un sfat: cu cât o să mergeți mai încet, cu atât o să avansați mai repede!

RĂDAN NIC. — BUCUREȘTI

Temele nu-s prea originale. Aveți însă unele note de umor, ca de pildă în epigrama adresată:

Unei «miloase»

*A prins-o mila de băiat
Cînd a aflat că-i înFiat.*

BOBEI CORNELIU — TÎRGOVIȘTE

«Bibanul» nu s-a... prins. E prea mare și parcă nu e în toate apele lui.

MAZILU M. — BRĂILA

Referitor la poezia «Fapt divers» nu vă putem spune nimic. Să sperăm că e doar un fapt divers în creația dv...

PANU TITI — CLUJ

Concluzia fabulei e teribilă. Nu ne lasă inima să n-o împărtășim și altora:

CIOARĂ

*Sătule, sus, în vârful bisericii, pe cruce
Stau două ciori. Spuneau că-s insultate
Și orice fac, în orice loc s-ar duce
Nu-s cum vor ele, nu-s apreciate.*

Cîrrrr, vine de la cîrîială...

De unde vine cîrrrr, ne-am lămurit, dar de unde v-a venit ideea asta nu putem pricepe.

STUMAK ELENA — BUCUREȘTI

Gingășie, intenții bune, din păcate critică de suprafață, fără precizie. Un fel de pom cu vrăbiuțe ca în fața Universității (cum notați într-un loc). Dar pe noi ne preocupă mai mult cioara de pe gard...

FLORENȚ COJOCARU — LOCO

Dintre manuscrise doar «Figuri din lumea șahului» ar putea fi bun cu unele modificări. Din păcate, și aici numai catrenul pionului e mai spiritual. Aduceți-le pe toate în aceeași poziție și continuați partida. După cum vedeți, nu e totul pierdut.

TRUDĂ N.M. — AVRIG-BRAȘOV

Nu sînt scrise cu... Trudă!

MAIER ȘTEFAN — SIBIU

Versul alb nu poate fi criticat la modul

general. De altfel dv. faceți niște simple comparații și acelea fără sens. De pildă spuneți că versul alb este:

Ca o coafură fără păr..

Dacă nu există păr nu există nici coafură. Lucrul acesta vi-l poate confirma orice unitate «Igiena». Mai departe, aflăm că versul alb este:

Ca ciobănașii fără zăr...

Am văzut ciobănași cu ochi albaștri sau negri, cu păr blond sau castaniu, dar cu zer sau fără zer n-am văzut nici unul.

Din cele de mai sus nu prea ne-am lămurit ce e versul alb. În schimb versul dv. e ca o apă de ploaie... fără ploaie.

SIMION VICTOR — LOCO

La schița «Ce aveți cu Esculap?» vă răspundem: — Cu Esculap n-avem nimic. În schimb din cauza negativismului schița dv. provoacă dureri de cap. Prea sînt toți medicii... pe ducă.

HORODISCHI ZORICA — LUGOJ

Dulapul muzical care trebuia să se «școlescă», (adică «să învețe carte» în traducerea dv.) nu ne-a încîntat.

CANDIDU STELIAN — SINAIA

Nu știm cum puteți deveni celebru. Se spune că oamenii mari se nasc abia după moarte. În orice caz, cum sînteți foarte tînăr, mai puteți aștepta. Deocamdată ocupați-vă puțin de gramatică: «Nu-mi pasă de ce-o să fie» nu se scrie: «Numi pasă de cio să fie». Că nu e bine.

COSTEA HORIA — CLUJ

O fi eroul sub narcoză, dar nici schița nu e altfel.

TĂTĂREANU IOSIF — FETEȘTI
—BUCUREȘTI

E bine să așteptați cu răbdare răspunsul nostru fără să trimiteți a doua oară același material. Dintre epigrame ni se pare mai spirituală aceea referitoare la unele dansuri exagerate.

«Twist-ului» exagerat

*Cine-a spus că-i dai de rost
Simplu și ușor, se-nșeală.
Nu-i de-ajuns doar gustul prost
Trebuie și o... scrinteală.*

STUPARU ION —
— RĂCARI-BUCUREȘTI

Din cauza unor expresii nepotrivite «Sfin-tul» dv. nu mai are nimic sfînt. Așa că nu se poate întîmpla nici o minune.

LA CATASTIF

VIZITAȚI SUCEAVA!

Excursioniști și turiști! Vizitați orașul Suceava! Puteți admira în acest oraș numeroase construcții ultra-moderne (fabrici, uzine și blocuri de locuințe) precum și străvechi monumente istorice.

Printre monumentele istorice din acest oraș se află și o frumoasă mănăstire, de care e legat numele domnitorului Bogdan cel Orb, fiul lui Ștefan cel Mare și urmaș al său la tron.

Ca să ajungeți ușor la acest monument, urmați indicațiile noastre Mergeți prin oraș până dați de un depozit de borcane și sticle goale. Cînd ajungeți la depozit, vă opriți. Acolo e monumentul: lingă depozitul de borcane. E un depozit istoric, ctitorit zid în zid cu mănăstirea de către I.C.R.M. Suceava în văzul sfatului popular al orașului care promite că neaspectuosul depozit va fi mutat de acolo abia în anul 1967.

Vizitați deci Suceava și ale ei monumente!

Mănăstirea e un monument de arhitectură românească veche, iar prezența lingă zidul ei a depozitului de borcane e un... monument de indiferență edilitară locală.

TOMBOLĂ SPORTIVĂ

Sesizare Sfatului popular al regiunii Argeș: — Salariații unor întreprinderi din orașul Rîmnicu Vilcea ne semnaleză că li se reține uneori din salariu costul unor «bilete de intrare» la cite o vagă manifestare sportivă sau costul unor bilete de participare la cite o fantomatică «tombolă sportivă». Despre aceste procedee, dumneavoastră ce părere aveți?

La sesizarea de mai sus, Sfatul popular al regiunii Argeș a răspuns astfel: — E adevărat. În orașul Rîmnicu Vilcea, cu aprobarea Sfatului popular al orașului Rîmnicu Vilcea, s-a organizat în luna ianuarie o «tombolă sportivă» a cărei tragere urma să aibă loc la 1 martie. Din motive necunoscute, tragerea nu s-a putut ține în ziua respectivă, urmînd a se face la o dată care va fi anunțată ulterior. Considerăm că procedeele nu este just și s-a atras atenția ca

pe viitor să nu se mai folosească asemenea procedee.

Răspunsul sfatului popular regional este — «din motive necunoscute» — cocoloșitor.

Doleanța salariaților din Rîmnicu Vilcea e... din contră. Ei nu vor nici un fel de tombolă. Tombola e un soi de loterie, iar ei — în materie de loterie — vor să joace la noroc, nu să fie luați la sigur.

UN LAVOAR ȘI UN DUȘ

«Urzica» a trimis Sfatului popular al orașului Iași o sesizare privitoare la I.G.L.L. Iași care l-a dus cu vorba timp de nouă luni pe cetățeanul Tănase Vasile din Aleea Decabal nr. 14, pînă să-i monteze în baia locuinței un lavoar și un duș care lipseau.

Sesizarea «Urzicii», Sfatul popular al orașului Iași a trimis-o s-o rezolve I.G.L.L. Iași.

Urmarea: două «răspunsuri».

Răspunsul nr. 1 (I.G.L.L. Iași către Sfatul popular al orașului Iași): — Vă restituim sesizarea. Din verificări se constată că din baia locatarului lipseau lavoarul și dușul. Pentru remediere, I.G.L.L. a montat cele două obiecte sanitare în cursul lunii februarie.

Răspunsul nr. 2 (Sfatul popular al orașului Iași către «Urzica»): — Vă restituim sesizarea. Din verificare se constată că din baia locatarului lipseau lavoarul și dușul. Pentru remediere, I.G.L.L. a montat cele două obiecte sanitare în cursul lunii februarie.

Două texte absolut identice. Și în nici unul nici o vorbuliță despre faptul că, pînă să i se rezolve cetățeanului reclamația, a fost purtat pe drumuri timp de nouă luni.

Rugămîntea «Urzicii»: — Luînd cunoștință de cele două răspunsuri absolut identice, de mai sus, rugăm pe tovarășii de la I.G.L.L. Iași și de la Sfatul popular al orașului Iași să fie amabili, să ne spună și nouă... de unde își procură excelentul indigo cu care își redactează în colaborare răspunsurile la sesizări, ca să cumpărăm și noi, fiindcă indigoul pe care îl folosesc dactilografele noastre e foarte slab.

POPESCU PUIU — COMĂNEȘTI
—BACĂU

Idei neclare. Din cînd în cînd metafore surpriză. Să mai avem răbdare. Și noi, și dv.

SUTH IOSIF — CLUJ

Desenului dv. cu «Fiat-ul» îi puteți spune: Adio! Și... fără cuvinte.

POPESCU I.D. — TURDA

Ce putem face? Asta-i «Situția!» Cît se poate de rea...

BURUIANĂ VASILE — PIATRA
NEAMȚ

«Dialogul» parcă e scris pentru copii. Nu sîntem chiar atît de naivi.

BĂLAN ION — TIMIȘOARA

Îmbogățiți poantele. Sînt unele semne bune, dar nu vă luați după superstiții.

DEOCAMDATĂ, NU

Sere Gheorghe — Beiuș; Zanin Nic. — Loco; Feher Mihai — Roman; Const. O.P. — Loco; Băncilă Zamfir — Loco; Hanulescu Petre — Buzău; Micu Sălică — Loco; Dorel Gagea — Loco; Drăgănescu G. — Buftea; Avram Pavel — Hunedoara; Lupescu C. Dan — Craiova; Betis Ion — Reșița; Bejan Octavian — Bacău; Pamo W. Karroulls — Craiova; Anghelof Dan — Arad; Georgescu St. — Craiova.

V L Ă S I A

(urmăre din pag. 11)

trupul în asprimea munților, în bătaia soarelui, a vîntului și a ploii. Veșnic sub povara grijii: ca un lup fugărit. Miine — poate — îl ajunge glonte și cade cu trupul bolnav de toate bolile necuprinsului ținut în care își chinuie ființa...

Copil, — și încă prost!

...Pentru că putea foarte lesne pleca la oraș.

Chipeș, găsea între practicanții și practicantele religiei găetane*) admiratori și plătoare.

În politică, făcea carieră. În petrol, așisderea.

Putea să înceapă agent electoral și țucalagiu, ca să ajungă, apoi, deputat și milionar.

Fără risc: fără teama glontelui asasin, și a foamei, și a bolilor.

Copil — vă spun, — copil timpit!...

Nuanțe

Domnul grăsun și chel, pe care îl văd de trei ori pe zi la bodegă, nu mai răspunde cu micul său zîmbet patern salutului meu, — același.

Are aerul absent și mă privește, parcă, peste umeri... Ba ieri, cumintele său cap. blajina sa față de smochină, întreaga sa fâptură de gelatină și de spermanțet, n-au putut disimula indispoziția.

Ce s-a întimplat?

*Cuvînt creat de autor, derivat din numele propriu al unui ins decăzut moralmente și care a ucis cu lovituri de ciocan pe o bogătașă care îl întreținea, ca să o prade (n.r.)

L-am întrebat ferm și mi-a răspuns în silabe șovăelnice, disparte, greoaie: mă confundase, pînă acum, cu un vesel cumpărător-ziarist, firește! — de «Bănci Naționale**»... («Vlășia», anul III nr. 1, 32—5 octombrie 1928)

G. Bacovia

Nu cunoaște cafeneaua și nici anticamera. Apariție supărătoare; ochii lui frumoși, în tristețea fără de hotar a vastelor orbite, tresc vagi șoapte și nedumerite încruntări din sprincene. Poet în viață și-a însemnat copilăria cu dureri. Fiecare haltă în drumul greu pecetluiește o renunțare și un dor. E numai murmur și numai Vis trupul ăsta covîrșit de Spirit. G. Bacovia se mișcă între noi cu spaime mici de inger aterizat, din capriciul unei rele întocmiri, între pehlivani și înrăiți... Și fabricanții de sărmane dulciuri, tipărite prețios, culeg în voie, de nimeni stingheriți, mierea lumească a tuturor bunurilor pămîntești.

Pe cînd Bacovia, în anul ăsta crunt, la poarta iernii, bate la uși ermetice închise și nu găsește o slujbă, undeva.

Frate Valerian, care ai amintit idioatei noastre nepăsări drama — încă și mereu actuală — a blestemăților, închide foaia peste jazzbandul dezlănțuit: nu se aude nimic! E prea mult zgomot! Și Bacovia n-are voce.

I. PELTZ

(«Vlășia», anul III. nr. 1/33—22 decembrie 1928)

**Titluri sau acțiuni ale Băncii (n.r.)

— Și v-am spus doar că ce se vede acolo nu prea cred să fie coșuri de fabrică!!!